

ler om tilsyn, herunder dyrlægetilsyn, fodring og opholdsrum, og - såfremt udviklingen skulle vise behov herfor - tillige forbud mod dyreholdet. Bestemmelsen tænkes i almindelighed ikke anvendt på dyr inden for landbruget.

5.3. Æglægningsbure

Dyreværnsloven af 1950 indeholdt oprindeligt i § 3, nr. 7, et forbud mod anvendelse af æglægningsbure. Dette forbud blev navnlig indføjet i loven på baggrund af en højesteretsdom fra 1938 (refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1938 s. 754), hvorved det blev antaget, at anvendelse af nogle æglægningsbure beregnet til stadigt ophold for en enkelt høne ikke efter de foreliggende oplysninger var uforsvarlig. De bure, der blev taget stilling til ved dommen, havde et grundfladeareal på 36 cm x 44,5 cm og en højde fortil på 47 cm og bagtil på 40 cm. Burene var i øvrigt væsentligt forskellige fra de bure, der har været i anvendelse, siden æglægningsbure blev tilladt i 1979.

De gældende regler i §§ 4a - 4c blev indføjet i dyreværnsloven ved lov nr. 203 af 23. maj 1979, hvor det generelle forbud blev ophævet og afløst af en ordning, hvorefter Veterinærdirektoratet kan meddele tilladelse til anvendelse af burene på nærmere vilkår, der fastsættes af Justitsministeriet.

Ophævelsen af forbudet må ses i lyset af den konkurrencemæssige situation, der opstod for danske ægproducenter, da Danmark i 1977 som følge af EF-medlemskabet havde måttet ophæve et forbud mod import af æg. Hertil kom, at en del ægproducenter trods forbudet i dyreværnsloven havde taget æglægningsbure i brug for at kunne stå sig i konkurrencen med de øvrige EF-landmænd, der anvendte æglægningsbure.

Ændringen af loven skete blandt andet på baggrund af de synspunkter, som blev fremført af Jepsenudvalget i delbetænkningen om intensive systemer for ægproduktion, se ovenfor pkt. 2.

I medfør af loven er der udstedt en bekendtgørelse nr. 340 af 30. juni 1981 om anvendelse af æglægningsbure, der er ændret ved bekendtgørelse nr. 381 af 16. juni 1986. I bekendtgørelsen beskrives de nærmere vilkår for tilladelse til anvendelse af æglægningsbure, herunder kravene til burenes størrelse og indretning. For høner af lette og middelsvære racer, der er de almindeligt forekommende her i landet, skal burets bundareal herefter være mindst 600 cm² pr. høne. Ved ændringen af burhønsbekendtgørelsen i 1986 skete der en justering af reglerne vedrørende beregningen af mindstehøjden i burene.

Ved EF-direktiv af 7. marts 1988 er der fastsat lempeligere minimumsregler end de danske. Mindstekravet til bundarealet efter EF-reglerne er således 450

cm². Mindstekravet gælder dog først fra 1995 for bestående anlæg. Se nærmere ovenfor pkt. 4, B, b.

I medfør af den europæiske konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, er der i november 1986 vedtaget en rekommandation om æglæggende høner. Danmark har i november 1987 meddelt, at man ikke for tiden er i stand til at gennemføre denne rekommandation. Dette blev begrundet med, at man ikke ønskede at foregribe arbejdet i Willeberg-udvalget og senere arbejdet i Dyreværnsudvalget med en tilslutning til rekommandationen. Der henvises i øvrigt til pkt. 4, A, b.

Europarådsrekommandationen om æglæggende høner er i øvrigt fuldt ud tilgodeset ved EF's direktiv om regler for anvendelse af æglægningsbure og ved de gældende danske regler.

Dyreværnsudvalgets overvejelser omkring anvendelsen af æglægningsbure fremgår af betænkning nr. 1154/1988 side 32-36.

Der er ikke enighed i udvalget om udformningen af reglerne om burhøns.

Et flertal på 7 af udvalgets medlemmer finder på baggrund af omstændighederne ved ophævelsen af forbudet mod anvendelse af æglægningsbure og på baggrund af betænkningerne fra de tidligere udvalg ikke grundlag for på nuværende tidspunkt at ændre i reglerne. 3 af disse 7 medlemmer (repræsentanterne for dyreværnsorganisationerne) finder dog, at dyreværnmæssige hensyn fører til, at der allerede nu i dyreværnsloven bør fastsættes en frist for afviklingen af æglægningsbure som produktionssystem, uanset at der (endnu) ikke er udviklet økonomisk konkurrencedygtige, alternative produktionssystemer af mere dyrevenlig art.

Et mindretal på 3 af udvalgets medlemmer (Landbrugsrådets repræsentanter) finder, at reglerne om anvendelse af æglægningsbure bør tages op til fornyet drøftelse, idet en beretning nr. 643 fra Statens Husdyrbrugsforsøg fra 1988 om æglæggende høner i bure, betydningen af burform, gruppestørrelser og areal pr. høne efter mindretallets opfattelse rejser berettiget tvivl om nødvendigheden af arealkravet på 600 cm² pr. høne. Mindretallet kan ikke acceptere, at der eksisterer regler, der afviger så væsentligt fra reglerne i det øvrige EF, som tilfældet er med reglerne i den danske bekendtgørelse om æglægningsbure. Mindretallet finder i øvrigt, at en frist for afviklingen af æglægningsbure først kan fastsættes, når der er udviklet økonomisk konkurrencedygtige alternative produktionsformer.

Flertallet på 7 medlemmer afviser en tilpasning af reglerne om mindstekravet til burstørrelsen til EF-reglerne, idet det vil indebære en forringelse af vilkårene for høner i æglægningsbure.